

UVOD

Međunarodni ugovor kao izvor unutrašnjeg prava mora da zadovolji određene kriterijume, da bi se uopšte mogao stvoriti odnos prava i dužnosti između ugovornih strana. Kao prvo potrebno je da su ugovorne strane subjekti međunarodnog prava, da mu je predmet dopušten i da izražava stvarnu volju ugovornih stranaka.

U prvom dijelu reći ćemo nešto o samom pojmu međunarodnog ugovora, o njegovom određivanju u zavisnosti od samog shvatanja bića i elemenata međunarodnog ugovora, izvorima međunarodnog javnog prava, kao i uslovima koje ugovor mora da ispuni da bi se smatrao međunarodnim ugovorom.

Sam rad obuhvatiće analizu međunarodnog ugovora kao izvora unutrašnjeg prava SR Njemačke, Sjedinjenih Američkih Država, Ruske Federacije kao i Bosne i Hercegovine, kroz odnos međunarodnog i unutrašnjeg prava, ugovornih kapacitet federacije i federalnih jedinica, zatim zaključivanje međunarodnih ugovora, njihovu ratifikaciju kao i njegovu primjenu u okviru unutrašnjeg pravnog poretka.

Imajući u vidu navedeno, problem istraživanja u ovom radu bile bi osobenosti koje izdvajaju međunarodni ugovor u unutrašnjem pravu u odnosu na ostale izvore unutrašnjeg prava, zatim sličnosti i razlike u pogledu zaključivanja, izvršavanja i pravne prirode.

Istraživanje će se sprovesti prema sljedećem hipotetičkom okviru:

“Međunarodni ugovor u unutrašnjem pravu ima niz osobenosti koje ga izdvajaju u odnosu na ostale izvore unutrašnjeg prava.” Ova hipoteza će biti glavna i vodeća tokom ovog istraživanja.

Pored toga provjeravaće se i sljedeće hipoteze u statusu pomoćnih:

1. Za razliku od ostalih akata unutrašnjeg prava, međunarodni ugovor stupa na snagu naknadno;
2. Vršenje prethodne kontrole ustavnosti međunarodnog ugovora od strane nekih država;
3. Za razliku od ostalih akata unutrašnjeg prava, dejstva međunarodnog ugovora prestaju na osnovu ocjene izvršne vlasti, otkazivanjem ili suspenzijom ugovora;
4. Međunarodni ugovor u svim analiziranim državama ima obilježja izvora unutrašnjeg prava, tj. akta sa zakonskom snagom;